

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Τριάντα Έξι

Το Προφητικό Συμβολικό Νόημα του Ναβουχοδονόσορα: Αποκαλύπτοντας τα Ιστορικά Ορόσημα του Κινήματος των Μιλλεριτών και το Σφραγισμένο Όραμα του Ποταμού Ουλάι

Jeff Pippenger
2023-12-31

Το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ αντιπροσωπεύει την ιστορία του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου από τις 11 Αυγούστου 1840 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Το τέταρτο κεφάλαιο του Δανιήλ επίσης πραγματεύεται την ιστορία του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου από το 723 π.Χ. έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Βεβαίως, αυτό είναι αδύνατον να διακριθεί χωρίς τη μεθοδολογία της όψιμης βροχής, «γραμμή επί γραμμής».

Ο Ναβουχοδονόσορ, στο τέταρτο κεφάλαιο, αποτελεί ένα πολύ σύνθετο προφητικό σύμβολο. Είναι σημαντικό να υπενθυμίσουμε στους εαυτούς μας τι αντιπροσωπεύει, καθώς αρχίζουμε να εξετάζουμε την αποσφράγιση του οράματος του ποταμού Ουλάι στην ιστορία του Γουίλιαμ Μίλερ. Το δεύτερο όνειρο του Ναβουχοδονόσορ, όχι ανόμοια με το δεύτερο όνειρο του Γουίλιαμ Μίλερ, αντιπροσώπευε τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι, οι οποίοι αποτελούν το προφητικό νήμα που υφαίνει ολόκληρο το βιβλίο του Δανιήλ σε ενότητα. Όταν ο Δανιήλ ερμήνευσε το όνειρο του Ναβουχοδονόσορ του τετάρτου κεφαλαίου, τον προειδοποίησε για μία επερχόμενη κρίση, και με αυτόν τον τρόπο προτυποποίησε το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, το οποίο εισήλθε στην ιστορία κατά τον «καιρό του τέλους» το 1798.

Όταν έφθασε η κρίση για την οποία είχε προειδοποιηθεί ο Ναβουχοδονόσορ ότι επρόκειτο να έλθει, η έλευσή της προτυποποιούσε την 22α Οκτωβρίου 1844, όταν άρχισε η διερευνητική κρίση. Στο τέταρτο κεφάλαιο, τόσο το προειδοποιητικό μήνυμα που δόθηκε από τον Δανιήλ όσο και η έλευση της κρίσεως που συνδεόταν με το προειδοποιητικό μήνυμα παριστάνονταν με τη λέξη «ώρα». Η «ώρα» της κρίσεως του Ναβουχοδονόσορος παρίστανε την «ώρα» της κρίσεως του Θεού στο μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Επίσης, προτυποποιούσε την «ώρα» του νόμου της Κυριακής, όταν αρχίζει η εκτελεστική κρίση του Θεού. Το τμήμα του τετάρτου κεφαλαίου του Δανιήλ που παριστάνει την άφιξη του μηνύματος του πρώτου αγγέλου το 1798, και την άφιξη του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844, η οποία συμβολίζεται με τη λέξη «ώρα», κατόπιν επαναλαμβάνεται και αναπτύσσεται περαιτέρω. Η τεχνική της επαναλήψεως και διευρύνσεως είναι μια προφητική τεχνική που απαντάται κατ' επανάληψιν στην προφητεία, αλλά ιδιαίτερος στο βιβλίο του Δανιήλ.

Μόλις ο Ναβουχοδονόσορ έφθασε στην «ώρα» της κρίσεως, οι «επτά καιροί», που αποτελούσαν την κρίση του, άρχισαν, και ως βασιλεύς του βορρά αντιπροσώπευε τότε την κρίση που επήλθε επί του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ το 723 π.Χ. Του εδόθη καρδιά θηρίου, και το θηρίο είναι βασίλειο στη βιβλική προφητεία, και από το 723 π.Χ. έως το 1798, αντιπροσώπευε τις δύο μορφές του παγανισμού που τόσο συχνά αποτελούν το θέμα του βιβλίου του Δανιήλ.

Επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, που αντιπροσώπευαν χίλια διακόσια εξήντα έτη, αντιπροσώπευε την ειδωλολατρική ερημωτική δύναμη, και έπειτα, για άλλες χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, που συμβόλιζαν χίλια διακόσια εξήντα έτη, αντιπροσώπευε την παπική ερημωτική δύναμη. Η καρδιά και των δύο ερημωτικών δυνάμεων ήταν η ίδια, διότι ο παπισμός είναι απλώς η ειδωλολατρία που φέρει το προσωπείο του Χριστιανισμού.

Στο «τέλος των ημερών», το οποίο είναι ένα σύμβολο που προσδιορίζεται στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ και παριστάνει τον «καιρό του τέλους» το 1798, η βασιλεία του αποκαταστάθηκε σ' αυτόν. Η μαρτυρία του Δανιήλ 4, καθώς και το Πνεύμα της Προφητείας, προσδιορίζει ότι όταν η βασιλεία του αποκαταστάθηκε στο «τέλος των ημερών», ήταν άνθρωπος μεταστραμμένος. Κατόπιν γίνεται προφητικό σύμβολο τεσσάρων σημαντικών αληθειών. Γίνεται ο προφητικός σύνδεσμος μεταξύ της δρακοντικής εξουσίας του παγανισμού, την οποία εκπροσώπησε κατά το πρώτο ήμισυ των «επτά καιρών» του, και της θηριώδους εξουσίας, την οποία εκπροσώπησε κατά το τελευταίο ήμισυ των «επτά καιρών» του. Ως σύμβολο αυτών των δύο εξουσιών, στεκόμενος ως αποκαταστημένη βασιλεία το 1798, τότε εκπροσωπεί την τρίτη ερημωτική εξουσία (τον ψευδοπροφήτη), η οποία επρόκειτο να βασιλεύσει επί εβδομήντα συμβολικά έτη, ενώ η πόρνη της Τύρου ήταν λησμονημένη. Ως βασιλέας της Βαβυλώνας, ο Ναβουχοδονόσορ εκπροσωπεί τον προφητικό σύνδεσμο μεταξύ των τριών εξουσιών που επρόκειτο να καταστούν η σύγχρονη Βαβυλώνα κατά τις έσχατες ημέρες, η οποία κατόπιν οδηγεί τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα.

Αυτός επίσης αντιπροσώπευε τη γέννηση των Ηνωμένων Πολιτειών ως το θηρίο της γης, το οποίο άρχισε το 1798 ως αρνί, συμβολιζόμενο από τη δική του εμπειρία μεταστροφής. Θα αντιπροσώπευε ταυτοχρόνως και τα δύο κέρατα του θηρίου της γης, τα οποία, ως Ρεπουμπλικανισμός και Προτεσταντισμός, αντιπροσώπευαν τη δύναμη των Ηνωμένων Πολιτειών, πράγμα που της επέτρεψε να καταστεί το πλέον ευνοημένο έθνος στον κόσμο. Πλην όμως, στο τέλος των εβδομήντα συμβολικών ετών, τα δύο εκείνα κέρατα θα αντιπροσωπεύονταν πλέον ως αποστατικός Ρεπουμπλικανισμός και αποστατικός Προτεσταντισμός, με αμφότερα τα κέρατα διηρημένα σε δύο τάξεις. Το κέρας του Ρεπουμπλικανισμού θα αποτελούνταν από το Δημοκρατικό κόμμα, το οποίο περιφρονούσε ανοιχτά τις ιερές αρχές του Συντάγματος, και από το Ρεπουμπλικανικό κόμμα, το οποίο διατεινόταν ότι ήταν ο υπερασπιστής και πρωταθλητής του Συντάγματος, αλλά στην πραγματικότητα αρνιόταν τις ιερές αρχές του Συντάγματος, επιλέγοντας παραδόσεις και έθιμα να υπερισχύσουν των αρχών που περιέχονται σε εκείνο το ιερό έγγραφο.

Τα δύο μέρη προτυπώνονταν από τους Σαδδουκαίους και τους Φαρισαίους κατά τον καιρό του Χριστού. Το πνεύμα των Σαδδουκαίων και των Φαρισαίων επρόκειτο επίσης να εκδηλωθεί στο κέρας του αποστάτου Προτεσταντισμού, με τη μία τάξη να υποστηρίζει τη λατρεία της Κυριακής και την άλλη τη λατρεία του Σαββάτου. Η μεταστραμμένη κατάσταση του Ναβουχοδονόσορα στο «τέλος των ημερών», το 1798, παριστάνει εύστοχα τις Ηνωμένες Πολιτείες, καθώς και τα δύο κέρατα του θηρίου της γης. Και τα τρία σύμβολα —το θηρίο της γης και τα δύο κέρατά του— ήταν προορισμένα να μεταβληθούν από αρνί σε δράκοντα.

Ο Ναβουχοδονόσορ, στο τέλος των «επτά καιρών» του, αντιπροσώπευε τον σύνδεσμο που ταύτιζε το κυριολεκτικό του βασίλειο, τη Βαβυλώνα, ως το σύμβολο της σύγχρονης Βαβυλώνας των εσχάτων ημερών, η οποία αποτελείται από τον δράκοντα, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη.

Αντιπροσώπευε επίσης τις τρεις προφητικές οντότητες που παριστώνται από το επίγειο θηρίο με τα δύο κέρατα, το οποίο μεταβάλλεται από αρνί σε δράκοντα κατά τη διάρκεια των εβδομήντα συμβολικών ετών, κατά τα οποία η πόρνη της Τύρου λησμονείται. Είναι βαθυστόχαστο ότι το κυριολεκτικό του βασίλειο είναι ακριβώς το ίδιο βασίλειο που προτυπώνει το βασίλειο το οποίο βασιλεύει επί εβδομήντα συμβολικά έτη.

Ο συμβολισμός του Ναβουχοδονόσορος του τετάρτου κεφαλαίου πρέπει να τοποθετηθεί επάνω στο πρώτο κεφάλαιο. Όταν γίνει αυτή η εφαρμογή, συνενώνει τα ορόσημα της Μιλλεριτικής ιστορίας και επιβεβαιώνει αρκετές αλήθειες του οράματος του ποταμού Ουλάι, οι οποίες αποσφραγίστηκαν κατά τον καιρό εκείνο. Το θεμέλιο και ο κεντρικός στύλος του Μιλλεριτικού κινήματος ήταν η ερώτηση και η απάντηση του ογδόου κεφαλαίου του Δανιήλ, και των εδαφίων δεκατρία και δεκατέσσερα. Η ερώτηση ήταν: «Έως πότε θέλει διαρκεί η όρασις περί της παντοτεινής θυσίας και της παράβασης της ερημώσεως, ώστε να παραδοθούν εις καταπάτησιν και το αγιαστήριον και το στράτευμα;»

Από τις εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες, προστιθέμενες λέξεις στην Αγία Γραφή, μόνον η προστιθέμενη λέξη «θυσία» προσδιορίζεται από την έμπνευση ως μη ανήκουσα στο κείμενο. Όταν η λέξη αφαιρεθεί ορθώς, καθίσταται σαφές ότι «το καθημερινόν και η παράβασις» είναι δύο διακεκριμένες ερημωτικές δυνάμεις. Η αδελφή White δηλώνει ρητώς ότι η λέξη «θυσία» προστέθηκε από ανθρώπινη σοφία και δεν εφαρμόζεται στο κείμενο, και στο ίδιο επίσης χωρίο δηλώνει ότι οι Μιλλερίτες ορθώς προσδιόρισαν «το καθημερινόν» ως ειδωλολατρία. Οι γραμματικοί όροι μέσα στο ερώτημα του δεκάτου τρίτου εδαφίου προσδιορίστηκαν προσεκτικώς από τον Χριστό διά των γραπτών της αδελφής White, και όταν διέπονται από τα κείμενα και τις προστιθέμενες εμπνευσμένες οδηγίες, το ερώτημα είναι: «Έως πότε θέλει διαρκέσει η όρασις περί των δύο ερημωτικών δυνάμεων της ειδωλολατρίας και του παπισμού, οι οποίες επρόκειτο να καταπατήσουν τόσο το αγιαστήριο όσο και τον λαόν του Θεού;»

Επομένως, όταν ο Ναβουχοδονόσορ τοποθετείται στον «καιρό του τέλους», το 1798, παριστά έναν προσηλύτισμένο άνθρωπο και, συνεπώς, παριστά τους «σοφούς» οι οποίοι θα κατανοούσαν τον κεντρικό στύλο και το θεμέλιο του Αντβεντισμού. Η μεταστροφή του προσδιορίζει τους «σοφούς» που κατανοούν την «αύξηση της γνώσεως» η οποία αποσφραγίστηκε κατά τον καιρό εκείνο, αλλά ο ίδιος ο προφητικός του συμβολισμός απεικονίζει άμεσα την ιστορία που αποτελεί το αντικείμενο του ερωτήματος: «Έως πότε ή όρασις περί τῆς ἐρημωτικῆς δυνάμεως τοῦ παγανισμοῦ καὶ τοῦ παπισμοῦ, ἥτις καταπατεῖ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ (τὸ στράτευμα) καὶ τὸ ἀγιαστήριον τοῦ Θεοῦ;» Ως σύμβολο μιας «σοφῆς παρθένου» που κατανοεί την «αύξηση της γνώσεως», παριστά τον William Miller, διότι ο Miller είναι το σύμβολο εκείνων που ἦσαν «σοφοί» στην ιστορία που ἄρχισε κατά τον «καιρό του τέλους», το 1798.

Ο Ναβουχοδονόσορ είναι σύμβολο τοῦ ὀροσήμου τοῦ «καιροῦ τοῦ τέλους» καὶ, ὅταν ἐπιβληθῆ ἐπάνω στὸ πρῶτο κεφάλαιο, ἀντιπροσωπεύει ἐπίσης τὴν ἄφιξη τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἐκείνον τὸν καιρό, διότι στὸ τέταρτο κεφάλαιο ἡ «ᾠρα» κατὰ τὴν ὁποία ὁ Δανιήλ παρέχει στὸν Ναβουχοδονόσορ τὸ προειδοποιητικὸ μήνυμα, σηματοδοτεῖ τὸν χρόνον ὅταν ἔφθασε ὁ πρῶτος ἀγγελος, καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ 1798. Ἡ «ᾠρα» κατὰ τὴν ὁποία ἤλθε ἡ κρίση τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ἀντιπροσώπευε τὴν «ᾠρα» τῆς ἐνάρξεως τῆς διερευνητικῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ στὶς 22 Ὀκτωβρίου

1844. Τα όροσημα που προκύπτουν από τον συμβολισμό του Ναβουχοδονόσορος στο τέταρτο κεφάλαιο είναι το 723 π.Χ., το 538, το 1798 (ό καιρός του τέλους) και η 22α Οκτωβρίου 1844.

Τα ορόσημα της μίλλεριτικής ιστορίας στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ αρχίζουν με τον Ιωακείμ, ο οποίος αποτελεί σύμβολο της ενδυνάμωσης του πρώτου αγγέλματος, το οποίο είχε φθάσει στον «καιρό του τέλους» το 1798. Η ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλματος, που παριστάνεται από τον Ιωακείμ, σηματοδοτεί την 11η Αυγούστου 1840. Η κατάκτηση του Ιωακείμ αρχίζει τα εβδομήντα έτη της βασιλείας της Βαβυλώνας, η οποία καταλήγει με το διάταγμα του Κύρου. Το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ προσδιορίζει μια τριπλή διαδικασία δοκιμασίας, η οποία παριστάνεται ως δοκιμή διατροφής, ακολουθούμενη από οπτική δοκιμή, που καταλήγει σε λυδία λίθο. Αυτές οι τρεις δοκιμασίες αντιπροσωπεύουν την 11η Αυγούστου 1840, όταν ο ισχυρός άγγελος, που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, κατέβηκε από τον ουρανό με ένα μικρό βιβλίο, το οποίο τότε ο λαός του Θεού έπρεπε να «φάγει», καθώς ο Δανιήλ και οι τρεις άξιοι επέλεξαν να φάνε τη διατροφή των οσπρίων, αντί για τη διατροφή της Βαβυλώνας.

Η δεύτερη δοκιμασία εκείνης της διαδικασίας αντιπροσώπευε την εκδήλωση της απορρίψεως του μηνύματος του Μίλλερ από τις Προτεσταντικές εκκλησίες (του μηνύματος του πρώτου αγγέλου), οπότε κατέστη δυνατόν να διακριθεί σαφώς μια διάκριση μεταξύ του κινήματος των Μίλλεριτών και των Προτεσταντικών εκκλησιών, οι οποίες τότε άρχισαν τον προφητικό τους ρόλο ως αποστάτις Προτεσταντισμός. Η διάκριση μεταξύ αυτών των δύο τάξεων ήταν εξίσου εμφανής όσο και το ότι η όψη του Δανιήλ και των τριών αξίων εφαινότο ωραιότερα και παχύτερα επειδή έτρωγαν την ουράνια τροφή, αντί της Βαβυλωνιακής δίαιτας. Αυτή η διάκριση κατέστη έκδηλη στο τέλος του βιβλικού έτους 1843 (19 Απριλίου 1844), όταν έφθασε ο χρόνος της βραδυπορίας της παραβολής των δέκα παρθένων.

Η τρίτη δοκιμασία, η οποία ήταν η τελική δοκιμή, αντιπροσώπευε την 22α Οκτωβρίου 1844, όταν, έπειτα από τρία έτη, ήλθε η «ώρα» κατά την οποία ο ίδιος ο Ναβουχοδονόσορ έκρινε και απεφάνθη ότι ο Δανιήλ και οι τρεις άξιοι ήταν «δέκα φορές» καλύτεροι από τους σοφούς της Βαβυλώνας. Η τοποθέτηση του τετάρτου κεφαλαίου του Δανιήλ επάνω στο πρώτο κεφάλαιο παράγει τα ορόσημα της ιστορίας των Μίλλεριτών, αρχίζοντας με τον «καιρό του τέλους» το 1798· την ενδυνάμωση του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου στις 11 Αυγούστου 1840· την πρώτη απογοήτευση στις 19 Απριλίου 1844· και τη μεγάλη απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844.

Πέρα από τον προσδιορισμό των συγκεκριμένων οροσήμων της ιστορίας των Μίλλεριτών, τα δύο κεφάλαια, όταν συνδυάζονται «γραμμή επί γραμμής», απεικονίζουν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, προσδιορίζουν τις δύο ερημωτικές δυνάμεις που αποτελούν το θέμα της θεμελιώδους διδασκαλίας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερών, καθώς και την τριπλή διαδικασία δοκιμασίας του Δανιήλ δώδεκα, η οποία λαμβάνει πάντοτε χώρα όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίζεται.

Ταυτοποιούν επίσης ότι ο Ναβουχοδονόσορ, ως το σύμβολο των σοφών το 1798, σε συνδυασμό με το δεύτερο όνειρό του στο τέταρτο κεφάλαιο, αντιπροσωπεύει τον William Miller, του οποίου το κίνημα επρόκειτο να καταστεί το αληθινό προτεσταντικό κέρασ. Το έργο του William Miller, το οποίο αντιπροσωπεύει τις θεμελιώδεις αλήθειες του Αντβεντισμού, παριστάνεται επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ, και ο Θεός κατηύθυνε την παραγωγή και των δύο εκείνων ιερών πλακών.

Υπήρχαν αρκετές προφητικές αλήθειες τις οποίες ο Μίλερ δεν διέκρινε ορθά, επειδή η οπτική του θέση μέσα στην προφητική ιστορία δεν του επέτρεπε να αναγνωρίσει ότι υπάρχουν τρεις ερημωτικές δυνάμεις· όχι μόνο ο παγανισμός (ο δράκων), ο παπισμός (το θηρίο), αλλά και ο αποστατημένος Προτεσταντισμός (ο ψευδοπροφήτης). Κατά την πρόνοια του Θεού, εκείνες οι προφητικές αντιλήψεις του Μίλερ, οι οποίες ήταν περιορισμένες από την οπτική του θέση μέσα στην ιστορία, δεν αποτυπώθηκαν επάνω στις δύο ιερές πλάκες του Αββακούμ.

Το δεύτερο όνειρο του Ναβουχοδονόσορος στο τέταρτο κεφάλαιο του Δανιήλ αντιπροσωπεύει το δεύτερο όνειρο του William Miller. Αμφότερα τα όνειρα αναφέρονται στους «επτά καιρούς», και το όνειρο του Miller προσδιορίζει την απόρριψη του έργου του, η οποία άρχισε το 1863 και κλιμακώνεται έως την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Αμφότερα τα όνειρα καταλήγουν σε μια βασιλεία αποκατεστημένη έπειτα από μια περίοδο διασκορπισμού. Για τον λόγο αυτό, θα εξετάσουμε το δεύτερο όνειρο του Miller, προτού εξετάσουμε άμεσα το όραμα του ποταμού Ουλαί, το οποίο αποσφραγίσθηκε το 1798.

«Ονειρεύθηκα ότι ο Θεός, διά αοράτου χειρός, μου απέστειλε ένα περίτεχνα κατασκευασμένο κιβώτιο, μήκους περίπου δέκα ιντσών και πλάτους έξι, από έβενο και μαργαριτάρια με θαυμαστή ένθεση. Στο κιβώτιο ήταν προσαρτημένο ένα κλειδί. Αμέσως έλαβα το κλειδί και άνοιξα το κιβώτιο, οπότε, προς τον θαυμασμό και την έκπληξή μου, το βρήκα γεμάτο με παντός είδους και μεγέθους κοσμήματα, διαμάντια, πολύτιμους λίθους, καθώς και χρυσά και αργυρά νομίσματα κάθε διαστάσεως και αξίας, ωραία τακτοποιημένα το καθένα στη θέση του μέσα στο κιβώτιο· και έτσι διατεταγμένα αντανακλούσαν ένα φως και μία δόξα που μόνον με τον ήλιο θα μπορούσαν να εξισωθούν.

«Σκέφθηκα ότι δεν ήταν καθήκον μου να απολαύσω μόνος αυτό το θαυμαστό θέαμα, παρόλο που η καρδιά μου ήταν υπερπλήρης αγαλλιάσεως για τη λαμπρότητα, την ομορφιά και την αξία του περιεχομένου του. Γι' αυτό το τοποθέτησα επάνω σε ένα κεντρικό τραπέζι στο δωμάτιό μου και έδωσα εντολή ότι όλοι όσοι το επιθυμούσαν μπορούσαν να έλθουν και να δουν το ενδοξότερο και λαμπρότερο θέαμα που είχε ποτέ αντικρίσει άνθρωπος σε αυτή τη ζωή.

«Ο λαός άρχισε να εισέρχεται, στην αρχή ολίγοι τον αριθμόν, αλλ' αυξανόμενοι έως ότου έγιναν πλήθος. Όταν πρωτοκοίταζαν μέσα στο κιβώτιο, απορούσαν και ανεβόων από χαρά. Αλλά όταν οι θεατές πλήθυναν, άρχισε ο καθένας να αναστατώνει τα κοσμήματα, να τα βγάζει από το κιβώτιο και να τα σκορπίζει επάνω στο τραπέζι. Άρχισα να σκέπτομαι ότι ο κύριος θα απαιτούσε από το χέρι μου πάλιν το κιβώτιο και τα κοσμήματα· και αν επέτρεπα να διασκορπισθούν, δεν θα ηδυνάμην ποτέ να τα τοποθετήσω πάλιν στις θέσεις τους μέσα στο κιβώτιο, όπως πρότερον· και αισθανόμουν ότι δεν θα ήμην ποτέ ικανή να ανταποκριθώ στην ευθύνη, διότι θα ήτο τεραστία. Τότε άρχισα να ικετεύω τον λαό να μη τα αγγίζει, ούτε να τα βγάζει από το κιβώτιο· αλλά όσο περισσότερο ικέτευα, τόσο περισσότερο τα εσκόρπιζαν· και τώρα εφαινότο ότι τα εσκόρπιζαν σε όλο το δωμάτιο, επάνω στο δάπεδο και επάνω σε κάθε έπιπλο του δωματίου.»

«Τότε είδα ότι ανάμεσα στα γνήσια κοσμήματα και στα νομίσματα είχαν διασκορπίσει αναρίθμητη ποσότητα νόθων κοσμημάτων και κίβδηλων νομισμάτων. Καταλήφθηκα από

μεγάλη αγανάκτηση για τη φαύλη διαγωγή και την αχαριστία τους, και τους επέπληξα και τους ονειδισα γι' αυτό· αλλά όσο περισσότερο τους επέπληττα, τόσο περισσότερο διασκορπίζαν τα νόθα κοσμήματα και τα κίβδηλα νομίσματα ανάμεσα στα γνήσια.»

«Τότε αγανάκτησα στην ψυχική μου φύση και άρχισα να χρησιμοποιώ σωματική δύναμη για να τους σπρώξω έξω από το δωμάτιο· αλλά ενώ έβγαζα έξω έναν, τρεις ακόμη έμπαιναν και έφερναν μέσα χώμα και ροκανίδια και άμμο και κάθε είδους απορρίμματα, έως ότου σκέπασαν όλα τα αληθινά κοσμήματα, τα διαμάντια και τα νομίσματα, τα οποία είχαν όλα αποκρυβεί από την όραση. Έσχισαν επίσης σε κομμάτια τη θήκη μου και τη διασκορπίσαν ανάμεσα στα απορρίμματα. Νόμιζα ότι κανείς δεν έδινε προσοχή στη θλίψη μου ή στην αγανάκτησή μου. Έγινα τελείως αποκαρδιωμένη και αποθαρρημένη, και κάθισα και έκλαψα.

«Ενώ έτσι έκλαιγα και πενθούσα για τη μεγάλη μου απώλεια και ευθύνη, ενθυμήθηκα τον Θεό και προσευχήθηκα με θέρμη να μου στείλει βοήθεια. Αμέσως άνοιξε η θύρα, και ένας άνδρας εισήλθε στο δωμάτιο, οπότε όλοι οι άνθρωποι εξήλθαν από αυτό· και εκείνος, έχοντας στο χέρι του μια βούρτσα για τη σκόνη, άνοιξε τα παράθυρα και άρχισε να απομακρύνει με τη βούρτσα από το δωμάτιο τη σκόνη και τα απορρίμματα.»

«Τον ικέτευσα να παύσει, διότι υπήρχαν μερικά πολύτιμα πετράδια διασκορπισμένα ανάμεσα στα ερείπια.

Μου είπε «να μη φοβούμαι», διότι θα «φρόντιζε γι' αυτούς».

«Έπειτα, ενώ εκείνος σάρωνε το χώμα και τα απορρίμματα, τα ψεύτικα κοσμήματα και τα κίβδηλα νομίσματα, όλα υψώθηκαν και βγήκαν από το παράθυρο σαν σύννεφο, και ο άνεμος τα παρέσυρε. Μέσα στην αναστάτωση έκλεισα τα μάτια μου για μια στιγμή· όταν τα άνοιξα, τα απορρίμματα είχαν όλα εξαφανιστεί. Τα πολύτιμα κοσμήματα, τα διαμάντια, τα χρυσά και αργυρά νομίσματα, κείτονταν διάσπαρτα με αφθονία σε όλο το δωμάτιο.»

«Κατόπιν έθεσε επάνω στην τράπεζα ένα κιβώτιο, πολύ μεγαλύτερο και ωραιότερο από το προηγούμενο, και συνέλεξε τα κοσμήματα, τα διαμάντια, τα νομίσματα, με τις χούφτες, και τα έριχνε μέσα στο κιβώτιο, ώσπου δεν απέμεινε ούτε ένα, μολονότι μερικά από τα διαμάντια δεν ήταν μεγαλύτερα από την αιχμή μιας καρφίτσας.»

«Τότε με κάλεσε να “έλθω και να δω”.»

«Κοίταξα μέσα στο κιβώτιο, αλλά τα μάτια μου εκθαμβώθηκαν από το θέαμα. Έλαμπαν με δόξα δεκαπλάσια από την προηγούμενή τους. Νόμισα ότι είχαν τριφτεί στην άμμο από τα πόδια εκείνων των ασεβών προσώπων που τα είχαν σκορπίσει και καταπατήσει στο χώμα. Ήταν τοποθετημένα σε ωραία τάξη μέσα στο κιβώτιο, το καθένα στη θέση του, χωρίς κανένα ορατό ίχνος από τους κόπους του ανθρώπου που τα είχε ρίξει μέσα. Αναφώνησα από καθαρή χαρά, και εκείνη η αναφώνηση με ξύπνησε.» Early Writings, 81–83.

Θα εξετάσουμε το όνειρο του Μίλλερ στο επόμενο άρθρο.

Το ακόλουθο αποτελεί εισαγωγή στο δεύτερο όνειρο του William Miller, γραμμένη από τον James White όταν δημοσίευσε το όνειρο του Miller στο Advent Herald.

«Το ακόλουθο όνειρο δημοσιεύθηκε στο Advent Herald πριν από περισσότερο από δύο έτη. Τότε είδα ότι αυτό προσδιόριζε με σαφήνεια την παρελθούσα εμπειρία μας σχετικά με τη Δευτέρα Παρουσία, και ότι ο Θεός έδωσε το όνειρο προς όφελος του διασκορπισμένου ποιμνίου.»

«Μεταξύ των σημείων της εγγύς προσεγγίσεως της μεγάλης και φοβερής ημέρας του Κυρίου, ο Θεός έχει θέσει τα όνειρα. Βλέπε Ιωήλ 2:28–31· Πράξεις 2:17–20. Τα όνειρα δύνανται να προέρχονται κατά τρεις τρόπους· πρώτον, “εκ του πλήθους των ασχολιών”. Βλέπε Εκκλησιαστής 5:3. Δεύτερον, όσοι βρίσκονται υπό το ακάθαρτο πνεύμα και την πλάνη του Σατανά, είναι δυνατόν να έχουν όνειρα μέσω της επιρροής του. Βλέπε Δευτερονόμιο 8:1–5· Ιερεμίας 23:25–28· 27:9· 29:8· Ζαχαρίας 10:2· Ιούδας 8. Και τρίτον, ο Θεός πάντοτε δίδασκει, και ακόμη διδάσκει, τον λαό Του, περισσότερο ή λιγότερο, διά των ονείρων, τα οποία έρχονται μέσω της ενέργειας των αγγέλων και του Αγίου Πνεύματος. Εκείνοι που στέκονται στο καθαρό φως της αλήθειας θα γνωρίζουν πότε ο Θεός τούς δίδει ένα όνειρο· και οι τοιοῦτοι δεν θα απατηθούν ούτε θα παρασυρθούν από ψευδή όνειρα.»

«Και εἶπεν· Ἀκούσατε τώρα τους λόγους μου· εἰάν υπάρχει μεταξύ σας προφήτης, εγώ, ο Κύριος, θα γνωρίσω τον εαυτό μου σ’ αυτόν με όραμα, και θα μιλήσω προς αυτόν με όνειρο.» Αριθμοί 12:6. Εἶπε ο Ιακώβ, «Ο άγγελος του Κυρίου μου μίλησε σε όνειρο.» Γένεσις 31:2. «Και ο Θεός ήλθε προς τον Λάβαν τον Σύρο με όνειρο τη νύχτα.» Γένεσις 31:24. Διαβάστε τα όνειρα του Ιωσήφ, [Γένεσις 37:5–9], και έπειτα την ενδιαφέρουσα ιστορία της εκπληρώσεώς τους στην Αίγυπτο. «Στη Γαβών ο Κύριος εφάνη στον Σολομώντα σε όνειρο τη νύχτα.» Α’ Βασιλέων 3:5. Η μεγάλη και σπουδαία εικόνα του δευτέρου κεφαλαίου του Δανιήλ δόθηκε σε όνειρο, καθώς επίσης και τα τέσσερα θηρία κτλ. του εβδόμου κεφαλαίου. Όταν ο Ηρώδης επεδίωξε να καταστρέψει τον θείο Σωτήρα ως νήπιο, ο Ιωσήφ προειδοποιήθηκε σε όνειρο να φύγει στην Αίγυπτο. Ματθαίος 2:13.

«Καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, θέλω ἐκχέει ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα· καὶ οἱ υἱοὶ σας καὶ αἱ θυγατέρες σας θέλουσι προφητεύσει, καὶ οἱ νεανίσκοι σας θέλουσι ἰδεῖ ὀράσεις, καὶ οἱ πρεσβύτεροί σας θέλουσι ἐνυπνιασθῆ ἐνύπνια.» Πράξεις 2:17.»

«Το χάρισμα της προφητείας, μέσω ονείρων και οράσεων, είναι εδώ καρπός του Αγίου Πνεύματος, και κατά τις έσχατες ημέρες πρόκειται να εκδηλωθεί επαρκώς ώστε να αποτελέει σημείο. Είναι ένα από τα χαρίσματα της εκκλησίας του ευαγγελίου. »

«Και έδωκε άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε ΠΡΟΦΗΤΕΣ, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς την τελείωσιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας, προς οικοδομήν του σώματος του Χριστού.» Εφεσίους 4:11–12.

«Καὶ ἔθεσεν ὁ Θεός τινὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον ΠΡΟΦΗΤΑΣ,» κτλ. 1 Κορινθίους 12:28. «Μὴ ἐξουθενεῖτε τὰς ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ.» 1 Θεσσαλονικεῖς 5:20. Ἴδετε καὶ Πράξεις 13:1· 21:9· Ῥωμαίους 7:6· 1 Κορινθίους 14:1, 24, 39. Οἱ προφῆται ἢ αἱ προφητεῖαι εἶναι πρὸς οἰκοδομήν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· καὶ δὲν δύναται νὰ προσκομισθῆ καμία ἀπόδειξις ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ὅτι ἔμελλον νὰ παύσουν πρὶν παύσουν οἱ εὐαγγελισταί, οἱ ποιμένες καὶ οἱ διδάσκαλοι. Ἄλλ’, λέγει ὁ ἀντιλέγων, «Ἐχουν ὑπάρξει τόσον πολλὰ ψευδῆ ὀράματα καὶ ἐνύπνια, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη εἰς τίποτε τοιοῦτον.» Εἶναι

ἀληθές ὅτι ὁ Σατανᾶς ἔχει τὸ ἀντίγραφόν του. Πάντοτε εἶχε ψευδοπροφήτας, καὶ βεβαίως δύναται κανεὶς νὰ τοὺς ἀναμένῃ καὶ τώρα, εἰς αὐτὴν τὴν ἐσχάτην ὥραν τῆς πλάνης καὶ τοῦ θριάμβου αὐτοῦ. Ὅσοι ἀπορρίπτουν τοιαύτας εἰδικὰς ἀποκαλύψεις ἐπειδὴ ὑπάρχει τὸ κίβδηλον, δύνανται, μετὰ τῆς αὐτῆς λογικῆς, νὰ προχωρήσουν ὀλίγον ἔτι περαιτέρω καὶ νὰ ἀρνηθοῦν ὅτι ὁ Θεὸς ἀπεκαλύφθη ποτέ εἰς ἄνθρωπον διὰ ἐνυπνίου ἢ ὁράματος· διότι τὸ κίβδηλον πάντοτε ὑπῆρχε.»

«Τα ὄνειρα καὶ τα ὁράματα εἶναι τὸ μέσον διὰ τοῦ οὐοίου ὁ Θεὸς ἔχει ἀποκαλυφθεὶ στον ἄνθρωπο. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐλάλησε στους προφῆτες· ἔχει θέσει τὸ χάρισμα τῆς προφητείας μεταξύ των χαρισμάτων τῆς ἐκκλησίας τοῦ ευαγγελίου καὶ ἔχει κατατάξει τα ὄνειρα καὶ τα ὁράματα μαζί με τα ἄλλα σημεῖα των “ΕΣΧΑΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ”. Αμήν.»

«Σκοπός μου στις ἀνωτέρω παρατηρήσεις υπῆρξε νὰ ἄρω τις ἀντιρρήσεις κατὰ τρόπον σύμφωνον πρὸς τὴ Γραφή καὶ νὰ προετοιμάσω τὸν νοῦ τοῦ ἀναγνώστη γιὰ τα ἀκόλουθα.»
James White.